

MATTI REMES TAPPAJA

TAMMI

MATTI REMES

Tappaja

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI | HELSINKI

MATTI REMEKEN RUBEN WAARA -SARJA:

Pako, 2011

Sukellus, 2009

Vain muutaman neliön tähden, 2007

Islantilainen syleily, 2006

Tappava tuliainen, 2005

Verenpunainen spiraali, 2004

Tappotanssi, 2003

© MANSUKOSKI-REMES OY JA KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI 2013

ISBN 978-951-31-7126-1

PAINETTU EU:SSA

Tulla lujaksi, pysyä pehmeänä.
Siinä on haavetta kylliksi yhdelle elämälle.

TOMMY TABERMANN

Prologi

VUOSI 1920

Minusta tuli tappaja vahingossa. Tai murhaksihan se olisi laskettu, tarkoituksella tehdyksi ja harkituksi. Harkittu se olikin, muttei kunnolla suunniteltu, koska aikaa ei ollut ja siksi se meni aika likaiseksi. Mutta ymmärräthän, minä tarvitsin hänen elämänsä ja sen kaiken, mitä hänellä oli mukanaan. Oman elämäni vuoksi. Meidän vuoksemme.

Silloin kun taistelet henkikullastasi, et voi miettiä, mikä on oikein ja mikä väärin. Kenen elämä on toista tarpeellisempi ja kuka saa kokea rakkautta ja kuka joutuu siitä maksamaan kalleimman hinnan.

Elämä on lopulta aika epäoikeudenmukaista.

En voi vaatia sinua ymmärtämään tekoani. Voin vain toivoa, että harkitset sitäkin vaihtoehtoa, että tein oikein. Siinä tilanteessa ja hetkessä.

En kadu mitään, en varsinkaan tätä tappoa, joka jäytää nyt välejamme ja estää meitä ymmärtämästä toisiamme. Jos olisit ollut silloin siellä, olisit tehnyt samoin.

Anteeksi.

Anteeksi itseni, sinun ja lapsemme puolesta.

Rakastan sinua aina.

Rainer

I

NEIL

Ymmärsin, mitä Max soperteli, mutta en halunnut kuunnella. Minua ei yksinkertaisesti voinut vähempää kiinnostaa. Olin kuullut samaa horinaa jo kymmeniä kertoja. Ja tuo tylsä, itsesäälin täyttämä tarina oli tuonut minut Suomeen ja tähän kauniiseen, syrjäiseen pikkukaupunkiin, jonka nimi japaniksi tarkoittaa leimasinta. Olin katsonut sen netistä ja se oli ensimmäinen asia, jonka opin Hangosta. Myöhemmin opin paljon enemmän sekä Hangosta että itsestäni.

Nyt istuin Maxin kanssa ravintola Grönanin baaritiskillä ja joimme kaikkien mielestä aivan liian paljon viskiä. Hyvä että ylipäätään pysyimme vielä jakaroillamme. Olin ottanut vähemmän kuin Max, mutta minulle riittikin vähempi. Minulla on harvinaisen huono viinapää – ainakin suomalaisella mittapuulla – ollakseni hyväkuntoinen, terve nuorimies. Armeijakunnossa, jos se nyt mitään kertoo.

Yhden paukun jälkeen tunnen yleensä selvästi, kuinka tasapainoaistini alkaa pettää. Toisen viskin jälkeen olen

jo humalassa, ja sen jälkeen se onkin sitten menoa. Otan usein liikaa, ja silloin en ole sen enempää köyhä kuin kipeäkään. Tarkennan: otin ennen usein liikaa, mutta en enää. Olen tullut järkiini ja oppinut tuntemaan paremmin itseäni. Hyvässä ja pahassa.

Olen kokeillut kaikkia muita huumaavia aineita paitsi suonensisäisiä. Niitäkin tarjottiin, mutta ymmärsin kieltäytyä. Se oli elämäni tärkeimpiä päätöksiä ja se minut pelasti. Sitten pääsin pikkuhiljaa eroon muistakin aineista ja nyt en ole koukussa mihinkään. Paitsi kauniisiin naisiin.

Näiden ravintolailtojen jälkeen olen aina hyvin kipeä jo pelkästään valvomisesta ja tyhjän puhumisesta. Myös se, etten muista kaikkea sanomaani ja – mikä pahinta – tekemääni, saa päässäni vellomaan mitä pahimman moraalisen krapulan. Morkkiksen, kuten Suomessa on tapana sanoa. Isoisäni sanoisi, että Jumala rankaisee huorintekijöitä ja nautiskelijoita. Hän on kieltänyt minua useasti käyttämästä rahojani turhuuteen ja hekumaan. Välillä minusta tuntuu, että juuri niitä olen etsinyt koko aikuisuuteni, mutta en vielä tiedä mitä se hekuma oikein on.

Tosiiasiassa haluaisin vain perustaa perheen ja elää tasaista rauhallista elämää. Mutta minkäs teet, minun taustoillani tuo ajatus on aika abstrakti. En voi ostaa mielenrauhaa, vaikka minulla on rahaa aivan riittävästi.

Juuri nyt koin olevani väsynyt, vieras, yksin ja unohdettu.

Tämän illan juomien laskemisessa menin sekaisin jo alkuillasta. Viisi, kuusi, kenties enemmän. Max oli otta-

nut paljon enemmän, mutta toisen ottamia paukkuja onkin helpompi laskea, koska ne näkee. Omistaan tuntee vain niiden vaikutuksen.

Baarissa ei ollut lisäksemme paljon muita, vain baarimikko ja yksinäinen nainen takapöydässä. Robert oli myös paikalla, mutta hänet laskettiin kalustoon eikä asiakkaaksi, koska hän ei useinkaan tuonut tähän ravintolaan euroakaan. Max ja minä sentään olimme asiakkaita, Robert oli siipeilijä, toimittajaretku.

Katselin takapöydän naista. Hän istui salin toisella puolella ja katseli hajamielisenä kapakan sisustusta ja koriste-esineitä, joissa ei sinällään ollut paljoakaan tutkittavaa. Tavallisia pubikoristeita, joita joku tehtailee kaikkiin samanlaisiin ravintoloihin kaikissa maailman kolkissa. Tiesin naisen käyneen katseellaan läpi myös minut, Maxin ja Robertin, mutta todenneen mielessään, ettei kannata. Hän sai minut miettimään, kuinka näkymätön keski-ikäinen nainen voikaan olla. Kukaan ei huomaa, kukaan ei puhu, eikä kukaan ole kiinnostunut.

Tästä naisesta kuitenkin saattoi olla kiinnostunut. Hän oli jotain aivan muuta. Tarkoitan – *jotain muuta*. Hänellä oli ylväs profiili ja hyvä vartalo, sen vähän perusteella, mitä onnistuin paikaltani näkemään. Olin hyvä kuvittelemaan. Naisella oli suomalaisittain poikkeuksellisen paksu ja tumma tukka ja täyteläiset huulet. Nainen ei ollut kuvankaunis sanan klassisessa merkityksessä, mutta hän oli persoonallisen näköinen. Kaikille miehille hänen olemuksensa ei varmasti merkinnyt mitään, mutta minua hän kiehtoi. Katselin hänen nilkkojaan ja sain päähäni entistä typerämpiä ajatuksia.

Me miehet näyttellemme toisillemme ja uskottelemme itsellemme, että naiset ovat meistä kiinnostuneita. Se onnistuu hyvin viskin avulla jonkin aikaa, kunnes raadollinen totuus iskee. Miehet juovat naiset kauniiksi ja itsensä komeiksi. Ainakin sitä kaivattua itseluottamusta löytyy rutkasti enemmän muutaman lasillisen jälkeen.

Tyhjät lasit pinoutuivat päällekkäin. Olin pyytänyt baarimikkoa olemaan korjaamatta niitä. Ne olivat juomiseni mittari, mutta enää en muistanut mitkä kaikki olin tyhjentänyt itse. Ajatukseni kulkivat omia levottomia polkujaan. Kuin höyhen, johon tuuli silloin tällöin tarttuu kiinni ja antaa sille uuden mahdollisuuden nousta ylös, mutta joka vääjäämättömästi päättyy lopulta maahan jonkun poljettavaksi.

Minä olin outo ilmestys pikkukaupungin turvallisessa ja harmaassa arjessa, eikä kukaan nainen ollut noteerannut Maxia enää moneen vuoteen. Hän oli liian vanha, liian pieni ja liian ruma. Robertilla taas oli erikoinen tapa olla työskennellessään huomaamaton, aivan kuin piilossa. Mies varjoista. Nyt Robert oli niin uppoutunut töihinsä, ettei hän olisi huomannut, vaikka alaston Marilyn Monroe olisi hoitanut tarjoilun ja kysellyt kuulumisia. Muulloin hän säteili sitä paljon puhuttua karismaa, joka minulta taisi puuttua täysin.

Katselin Maxia, joka jatkoi yksinpuheluaan murhasta: mikä on oikein, mikä väärin. Katselin hänen liikkuvaa suutaan, mutta en ymmärtänyt, enkä kuullut puhetta.

Max oli yli viisikymppinen, isolla nenällä varustettu pienikokoinen mies. Hänellä oli valkoinen, tuuman

pituinen parta ja hän käytti liian isoja silmälaseja, jotka olivat jälleen tulleet muotiin. Maxilla oli kuulemma ollut sellaiset lasit aina. Hän oli siis ajaton. Häntä taidettiin pitää outona hiipparina, paikallisena kylähulluna.

Minusta hän oli normaali, vaikka juuri nyt puhuikin tyhjälle juomalasilleen.

Maxin toistama tarina oli minulle varsin tuttu ja kuuluin siihen tavallaan itsekin, mutta en jaksanut enää olla siitä kiinnostunut. Se ei alkanut mistään eikä edennyt mihinkään. Se ei myöskään päättynyt, vaan junnasi ja junnasi.

Minut oli lähetetty päättämään se tarina, lopullisesti. Minun piti painaa liipasimella tarinalle piste.

En ollut saanut lypsettyä Maxista irti juuri mitään näinä muutamina viikkoina, jotka olin Suomessa ja Hangossa majaillut. Olin tullut siihen tulokseen, ettei kertomuksella sittenkään ollut merkitystä sen enempää minulle kuin Maxillekaan. Tai jos ollaan oikein tarkkoja, niin Maxille saattoi olla terapeutista tai jopa välttämätöntä puhua murhasta. Mutta hänen pitäisi puhua ammattilaisille. Olin minäkin kuoleman ammattilainen, entinen sotilas, ja olin nähnyt riittävästi, mutta minut oli koulutettu suhtautumaan kuolemaan ennemminkin tunteettomasti ja kylmästi kuin ymmärtävästi. Oli ollut pakko.

Minä olin myös tavannut riittävästi poliiseja, psykiatreja ja ruumiita, joten ymmärsin välttää heitä kaikin tavoin.

Olimme Maxin kanssa varmasti surkeannäköinen parivaljakko. Mielialamme oli yhtä masentavan tunk-

kainen ja synkkä kuin baarin tunnelma ja ilma, jota hengitimme.

Ravintolassa oli hämärää, koska seinät olivat vihreät ja katto musta. Vaikka ravintola oli sisustettu muistutamaan lähinnä englantilaista pubia, oli sisustuksessa myös ripaus suomalaisuutta. Mikä parasta, ravintolan tyyliässä oli paljon vaikutteita myös jenkkilästä, minun kotikulmiltani. Paikka oli vähän kuin Arizonan rajamailta joku Rattlesnake River Bar.

Seinille oli ripustettu musiikkiin liittyviä esineitä: viinyyllilevyjä, julisteita, pari kitaraa ja fanituotteita. Yritin lukea levyjen kansia, mutta nimet eivät kertoneet minulle mitään. Hurriganes, Popeda, Eppu Normaali. Ilmeisesti suomalaisia yhtyeitä, joiden muusikot eivät poikenneet ulkoisesti paljoa esimerkiksi Maxista. He osasivat kuitenkin soittaa ja sen myötä varmaan saivat naisia jonoksi asti. Maxin edellinen läheinen naiskontakti taisi puolestaan olla ajalta, jolloin Kekkonen oli vallassa ja Neuvostoliitto voimissaan.

Baaritiskin takana oli ravintolan hienoin yksityiskohta. Leonardo Da Vincin Jeesus viimeisellä ehtoollisella -mukaelma, johon opetuslapsien sijaan oli maalattu rokkareiden kuvia. Ja terävätissisen naisen kuva. Se yksityiskohta kiinnosti minua.

Tämä oli niitä paikkoja, joissa aika oli pysähtynyt, niin hyvässä kuin pahassa. Tiesin, että ulkona oli kesäisen hellepäivän kuulas keli, jossa lämmin ilta-aurinko väritti taivaanrannan punaiseksi. Olin jo tottunut siihen minulle outoon ilmiöön, että aurinko paistoi näin

keskikesällä lähes koko yön. Hämärää oli ainoastaan muutaman tunnin ajan.

Olin jo kotona USA:ssa kuullut puhuttavan Pohjoismaiden yöttömistä öistä ja niiden seksuaalisviritteisestä, taianomaisesta ilmapiiristä. Isoisäni oli sanonut sitä Jumalan kosketukseksi naisen pyhimpään. Hänellä oli tapana liioitella ja värittää tarinoita mieleisikseen kuten todellinen amerikkalainen uskonmies.

Ei ollut vaikea päätellä, että moni hankolainen oli ulkona tällaisena lämpimänä kesäiltana, vain muutama viikko juhannuksesta. Useat olivat veneilemässä tai muuten vain rannoilla, oltiinhan nyt miltei saaristossa.

Hanko oli äkkirikkkaiden unelmakaupunki, jonkinlainen miljonäärien siirtolapuutarha-alue kaikilla herkuilla. Olin kuullut, että Hanko oli ollut venäläisten kylpyläkaupunki tsaarien valtakaudella, ennen Suomen itsenäistymistä. Minusta historia oli mielenkiintoista, ja juuri venäläisten ajasta kaupungin vanhat puuhuvilat muistuttivat, näin minulle oli kerrottu. En ollut kuitenkaan huomannut venäläisten vallanneen kaupunkia uudestaan. Ehkä olimme liian kaukana rajasta tai yksikään venäläinen matkatoimisto ei ollut vielä ymmärtänyt tehdä kaupungista kohdettaan. Veikkasin mielesäni, että venäläisten kaupallinen invaasio oli vain ajan kysymys.

Ravintola Grönan oli yksi kaupungin harvoista alkuasukkaiden paikoista, valkoisen miehen suojainen satama, jossa vain harvoin kävi turisteja. Grönan oli ravintola, johon ei eksytty vahingossa, se piti tietää. Juuri siksi olin ottanut sen yhdeksi kantapaikakseni.

Robert Must istui pienessä loosissa lähellä baaritiskiä ja kirjoitti lehtijuttua läppärillään. Hän oli paikallisen Hangon Lehden kesätoimittaja, alle kolmikymppinen kirjallisuuden opiskelija Turusta. Hän oli tullut Hankoon, koska ei ollut saanut muualta kesätöitä, ja varmaan myös Hangon riehakas kesä oli houkutellut häntä. Robertin mielestä hän oli lehdelle lottovoitto, mutta todellisuudessa päätoimittaja ei ollut tiennyt, minkälaisen kävelevän ongelman oli onnistunut palkkaamaan.

Robertin piti kirjoittaa kaikesta mahdollisesta mitä kaupungissa tapahtui, mutta hän esitti ymmärtäneensä asian niin, että hän todellakin kirjoitti mitä sattui. Sepitti omiaan, liioitteli ja vääristeli. Hän oli päättänyt tehdä työstään hauskaa niin lukijoille kuin itselleenkin. Sen aikaa kun saisi pitää työnsä. Hän teki törkeitä rimanalituksia ja -ylityksiä. Robert oli omalla omituisella tavallaan fanaatikko, hänen mielestään ei ollut olemassa yhtä ainoaa totuutta. Itse hän kutsui työtään vakavasti otettavaksi tutkivaksi journalismiksi. Tyyli ei kuitenkaan purrut kaikkiiin. Ei kaikkiiin lukijoihin eikä varsinkaan työkavereihin. Hän oli nopeasti päässyt toimituspäällikön mustalle listalle, eikä sopimusta takuuvarmasti tultaisi uusimaan enää seuraavaksi kesäksi. Jo pelkkä Robertin nimen kuuleminen sai toimituspäällikön ihon kananlihalle.

Minusta Robert oli yksinkertaisesti vain hauska, verbaalinen pelle, kerrankin paikallislehdestä oli tehty mielenkiintoinen jopa ulkopuoliselle. Mitä haittaa pienelle, henkitorissaan olevalle lehdelle voisi olla räväkästä toimittajasta.

Olin tutustunut Robertiin pari viikkoa sitten tässä samaisessa baarissa. Hän oli tullut juttelemaan ja kysynyt, saisiko tehdä minusta jutun. Minusta? Kaljaa kitaavasta mustasta miehestä? Miksi? Ketä olisin voinut aidosti kiinnostaa?

Robert oli selittänyt, että hankolaisia varmasti kiinnostaisi, kuka englanninkielinen, mutta suomea sujuvasti puhuva, tuntematon musta mies oikein oli. Olin ensin luullut, että Robert oli homo, joka yritti iskeä minua. Ehkä jokin piirre hänen habituksessaan viittasi siihen. Olinkin jo lyömässä häntä turpiin, noin kuvainnollisesti, kunnes päätin katsoa mihin haastattelu ja tuttavuus johtaisi. Eihän minullakaan ollut mitään menettävää.

Robert haastatteli minua saman tien ja haastattelu julkaistiin lehdessä vielä samalla viikolla. Olin siis paikallinen pikkujulkkis.

Pieni episodi myöhemmin samana iltana paljasti minulle kuitenkin Robertin todellisen sukupuolisen luonteen. Hetero mikä hetero.

Robertilla oli pakonomainen tarve viihdyttää kaikkia naisia, jotka antoivat siihen mahdollisuuden. Flirttailun käynnistävä voima saattoi olla vain naisen vilkaisu, katse, hymy, tuoksu, pukeutuminen, läsnäolo. Siinä suhteessa meillä oli paljon yhteistä, ja olin Robertin kanssa ainakin yhdestä asiasta samaa mieltä, Suomessa oli poikkeuksellisen paljon kauniita naisia.

Useiden naisten mielestä Robert oli varmaan hauskanäköinen. Hänellä oli vaalea, lievästi laineileva pitkähkö tukka, jonka hän usein kampasi taaksepäin.

Hänen olemuksensa oli hoikka ja urheilullinen, ja hän pukeutui rennosti rikkinäisiin farkkuihin ja kuviolliseen T-paitaan. Aina välillä hän käytti punaisia suorihousuja ja valkoista paitaa, silloin hän näytti ruotsalaiselta it-miljonääriltä tai muotisuunnittelijalta. Robertin tunnisti myös koikkelehtivan hortoilevasta kävelytyylistään. Hän oli useimmille naisille sopivan kokoinen, noin satakahdeksankymmentä senttiä pitkä ja ruumiinrakenteeltaan sopusuhtainen. Hänellä oli myös hyvät hampaat. Sellaiset, joilla oli hyvä hymyillä valloittavasti. Ja mikä minun kannaltani oli tärkeintä, hänellä oli hyvät jutut.

En tiedä, miksi Robert alkoi pian hakeutua seuraani melkein päivittäin, aivan kuin hänellä ei muita kaveireita olisikaan. Mutta ei minulla mitään sitä vastaan ollut. Max ja Robert olivat ainoat tuttavani Hangossa, eikä minulla sen puoleen ollut ystäviä jonoksi asti kotipuolellakaan.

Kapakassa istuminen illasta toiseen ei ehkä ollut kovin järkevää, mutta toisaalta sain Robertilta paljon arvokasta tietoa, niin hankolaisista kuin suomalaisista ylipäätään. Tietouteni Suomesta kasvoi kohisten, olin innostunut ja aloin nähdä isoisäni tarinoita täysin uudessa valossa.

Ehkä minua ja Robertia yhdisti myös se, että me molemmat koimme olevamme ulkopuolisia Hangossa. Robert oli Turusta, mikä sinällään ei ole rikokista pahin, ja minä puolestani olin kotoisin Floridan Lake Worthista, mikä olikin Hangon kaltaisessa pikkukaupungissa outo juttu.

Olin aavan meren tuolta puolen. Jos Hangosta lähtisi soutelemaan, pääsisi ennemmin tai myöhemmin Lake Worthiin, samanlaiseen satamaan josta oli lähtenytkin. Välissä olisi vain vettä ja puolikas maapalloa.

Kun istuimme iltaa kolmestaan, Max ja Robert saattoivat unohtua tuntikausiksi pohtimaan elämän suuria kysymyksiä, ja vieläpä ruotsiksi, joka oli minusta suomeakin kauniimpi kieli. Mutta en ymmärtänyt siitä tuon taivaallista.

Max harrasti intohimoisesti sukututkimusta ja postimerkkeilyä. Robert oli tehnyt kummastakin Maxin harrastuksesta jutun Hangan Lehteen, sekä suomeksi että ruotsiksi. Niissä Max oli esitelty vahvasti liioitellen isona tekijänä, kansainvälisenä tutkijana ja keräilijäguruna, jonka postimerkkikokoelma oli poikkeuksellisen arvokas. Peräkammarin poika olisi ollut ilmaisuna lähempänä totuutta, ja kokoelman arvokkuus oli mitattavissa lähinnä tunnetasolla.

Robert etsi laiskuuttaan aiheensa aina läheltä, mutta hän omasi kuitenkin riittävästi työssä tarvittavaa oveluutta. Häneltä alkoivat juttujen aiheet loppua: Hangossa ei tapahtunut yhtään mitään sellaista, mikä olisi minkään mittapuun mukaan ylittänyt uutiskynnyksen. Robertista oli vastenmielistä kirjoittaa joutavista valtuuston ja lautakuntien kokouksista. Niinpä hän usein väritti pienistä tapahtumista suuria spektaakkeleja ja tasapakuista turhanpäiväisyyksistä teatraalisia, mutta realistiselta vaikuttavia tapahtumia. Kun pari paikallista teinikäistä kasasi kaljapäissään koulun roskikset suureksi pinoksi asvaltতিকঁতঁলঁ, Robert kirjoitti kahden nuoren

avantgardistin tehneen radikaalin, kantaaottavan tilataideteoksen koulun viherpuistoon. Minusta siinä uutisessa oli tyyliä ja asennetta. Viherpuistoa ei muuten ollut olemassakaan, paitsi ehkä asfalttikentän alla.

Robertin mielestä huonoja tai tylsiä aiheita ei ollut, vaan kaikesta oli mahdollista luoda hauska ja värikäs tarina, joka jäisi huomattavasti paremmin lukijan mieleen kuin tylsä ja perinteinen reportaasi. Kaupungin työntekijöiden ojankaivuusta sekä kukkien istutuksesta voi kirjoittaa urheilusuorituksena tai kaatopaikasta seikkailupuistona. Robertilla oli draaman tajua – lukijoiden mielestä selvästi liikaakin.

Tuona iltana en häirinnyt Robertia, koska tiesin hänen parhaillaan kirjoittavan reportaasia amerikkalaisesta jalkapallosta. Ottelu oli parhaillaan menossa vain viiden kilometrin päässä olevalla kentällä, mutta Robert pysyi kapakassa. Robertille oli selvää, että hankolaiset tulisivat voittamaan hesalaiset mennessä tullen. Se oli jutun lähtökohta, jonka hän oli päättänyt jo ennen ottelun alkua. Hänellä oli käytössään iPhone ja korvanappi, johon joku hänen kaverinsa selosti parhaillaan ottelua paikan päältä. Robert ei edes kuunnellut, koska tärkeintä ei ollut se mitä tapahtui, vaan se mitä hän kirjoitti.

Robert oli pyytänyt minua tarkistamaan jutun, koska tiesin amerikkalaisesta jalkapallosta varsin paljon. Olin pelannut sekä yliopiston että armeijan joukkueissa ja itse asiassa olin ollut varsin hyvä. Tässä yhdessä asiassa olin ollut hyvä, ja samalla olin ollut myös hyväksytty.

Pokaalejakin oli vanhempieni autotallin pahvilaatikoissa riittävästi, jotta niillä pääsisin tarvittaessa kehus-

kelemaan ja muistelemaan ansiokasta urheilu-uraani. Lisämuistona jalkapallovuosista oli oikean polven tekonivel ja vihlova särky, joka äityi välillä sietämättömäksi. Polveni ei onnettomuuden jälkeen ollut kestänyt enää rajua treeniä, nykyisin se ei kestänyt enää minkäänlaista treeniä. Se vähän harmitti, mutta ajattelin, että polvi oli menestykseni hinta. Selitys toimi kohdallani kuten muisteleminen yleensäkin: se teki omasta mitättömyydestäni merkityksellistä.

En kuitenkaan osannut ylpeillä urheilu-urastani, päinvastoin. Olin ristiriitojen mies, olinhan selvinnyt hengissä sotarintamilta, mutta urheilu oli vienyt terveyteni. Uskonto puolestaan oli sumentanut järkeni, ainakin melkein, ja kävin sisäistä uskonsotaa itseni kanssa edelleen.

Mutta ainakin minulla oli kova pyrkimys parempaan elämään, ja se oli paljon se.

Juuri nyt sentimentaalinen minäni, sumentunut järkeni ja samentunut katseeni lukittuivat salin ainoaan naiseen, arvoitukselliseen tummatukkaan ravintolan nurkkapöydässä.

Otin siemauksen, laskeuduin baarituolilta ja kävelin päättäväisesti naisen luo. Seisahduin tummatukan pöydän eteen, mutta en sanonut hänelle mitään. Minulla oli paljon sanottavaa, mutta en saanut niitä loistavia lauseita suustani. Sen sijaan loihdin kasvoilleni parhaan hymyni, joka mielestäni oli aika hyvä. Yleensä tämä tepsii.

Nainen kääntyi uteliaana puoleeni ja katsoi ylös. Hän ei ollut lainkaan vanhan ja syrjäytyneen oloinen. Päin-

vastoin. Hän oli juuri sen näköinen, että olisin voinut kysyä, mitä hänen kaltaisensa nainen tekee tällaisessa loukussa, mutta en kysynyt.

– Anteeksi, sanoin. Aloitukset eivät olleet vahvin lajini ja ääneni värähti niin, ettei se varmasti jäänyt naiselta huomaamatta. En keksinyt yhden sanan lauseelleni minkäänlaista jatko-osaa ja ehkä parempi niin. Ei tullut sammakoita.

– Niin? nainen katsoi minuun tummilla silmillään ja hymyili. Se tuntui oudolta, koska olin humalainen, täysin tuntematon mies. Ehkä nainen päätteli minut vaarattomaksi, vaikka en osannut sanoa, miksi. Minähän olin kiimainen alfauros, joka halusi selättää saaliinsa.

Naisella oli kaunis hymy, hyvä ruskettunut iho ja vain vähän meikkiä kasvoillaan. Tumma tukka oli sipaistu korvan taakse, missä se pysyi huonosti. Silmien eteen valahti hiustupsu, jonka hän heitti huolettoman oloisesti takaisin. Nainen oli varmasti yli kymmenen vuotta minua vanhempi, mutta en antanut sen häiritä. Toivottavasti hän oli puumanainen. Mielikuvitukseni laukkasi painokelvottomasti.

– Mitä kuuluu? jatkoin hyvien iskurepliikkieni sarjaa.

– Kiitos kysymästä, odottelin tässä, että joku humalainen mies tulisi pilaamaan rauhallisen hetkeni myötehäpeällisellä sönkötyksellään ja kenties kaatamaan kaljaa päälleni. Lisäksi seuralaiseni on myöhässä.

Lause oli ilmeisesti tarkoitettu karkottamaan minut, mutta en halunnut ymmärtää vihjailua ja istuuduin naarasta vastapäätä.

Amerikan serkku tuo Hankoon kohtalokasta lisäväriä – verenpunaista

RUBEN WAARAN kesälomaan tulee vauhtia, kun mustaihoinen amerikkalainen Neil Kärki ilmestyy Hankoon suorittamaan adoptioisönsä antamaa varsin omalaatuista tehtävää.

Neil on ollut onnekas. Hurskasta lahkoo johtava perhe adoptoi pojan ja on yrittänyt istuttaa entiseen nuorisorikolliseen jumalanpelkoa, ja melkein onnistunutkin. Mutta aikuisena Neil horjuu yhä useammin eikä osaa totella. Nytkin hän on etsinyt Hangosta sukulaisensa Maxin, mutta on varsin haluton tekemään sen mitä on pyydetty: murhan.

9 789513 171261

PÄÄLLYS: MARKKO TAINA

PÄÄLLYKSEN VALOKUVA: TOMI PARKKONEN

ISBN 978-951-31-7126-1 | 84.2 | WWW.TAMMI.FI